



БОРБА®

ЕДИН НАРОД СЕ СЪБУЖДА НА БОРБА



СА ШЕЩАВОЗОВА СОПКАТА НА ЦОКОЛАТА В ДЕЛТАСЪК

БОРБА



БОРБА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Паприковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 57, брой 6

Книжка сто и осемдесета

Декември 2008

Скъпи съотечественици!

Българскиятъ националенъ фронтъ, Инк., обединѣва идейно българскитѣ политически емигранти и тѣхнитѣ съмишленици и симпатизанти, живѣещи въ и извънъ България, въ борбата имъ за по-добри дни на българския народъ.

Днесъ повече отъ всѣкога е необходима политическа мъдростъ у всички за едноезичие на патриотичнитѣ сили и даване на отпоръ на устремилитѣ се къмъ пълна властъ комунисти, доминиращи въ управлението на страната.

Въ името на България и нейнитѣ национални интереси;

Въ името на мирния, спокоенъ и гравивенъ трудъ на българския народъ и слагане край на хаоса, предизвиканъ отъ участието на социалистичитѣ/комунисти въ властта;

Въ името на европейското ни бъдеще, което по знайни и незнайни пътища се саботира:

Нека съ разумъ кажемъ нашето “НЕ” на комунистическитѣ щения и набези къмъ пълна властъ – независимо подъ каква форма ще се осъществи тя.

Братя и сестри, да си подадемъ ръцетѣ за общъ фронтъ срещу злото, което вече сме изпитали на гърба си, наречено комунизъмъ.

Нека ни обединява борбата за независима, социална и национална българска държава.

Весела Коледа и успѣшна 2009 година!

Миро Гергов,
зам.-председател на БНФ, Инк.,
Бъфало – САЩ

Законността (Престъпление и наказание)

Една от най-отговорните функции на държавата е изграждането на закони, които гарантират сигурността и безопасността на гражданите. Съществуването на конституция не е гаранция, ако не се спазва.

Политическите и икономическите промени, които настъпиха след 10 ноември 1989 г., показаха негативната страна, липсата на желание и опит от всички, без изключение, партии да възстановят правовия ред в страната. Нека не се заблуждаваме относно причините, които с всеки изминат ден задълбочават кризата. Крайно време е да погледнем и анализираме фактите, довели България до това положение.

Още от самото начало всяко действие и бездействие на управляващите беше и все още е една добре изградена и последователно прилагана стратегия. Да не забравяме, че тези, които изградят и прилагат законите, бяха добре подготвени в школите на бившия Съветски съюз. Те трябваше да обслужват и защитават не интересите на България. Това продължава и сега и ще продължава, докато народът се противопостави и им потърси отговорност.

Никой не може да стои над закона! Всички граждани са равни и отговорни пред него.

Възниква един много важен въпрос: Докога ние ще си затваряме очите пред беззаконието, манипулациите и корупцията в страната?

Промените, които се извършиха в икономиката, постигнаха най-важната цел на управляващите, а именно – узаконяване на откраднатите пари от българския народ и това даде възможност за манипулиране на властимащите и задълбочаване на кризата.

Обещанието за промени е стратегия, която дава време и възможност – не на народа, а на олигархията да се укрепи по-добре. Това е неоспоримо и видно от всеки обикновен човек, който е изкупителна жертва.

Крайно време е ние, потърпевшите, да се запитаме: Защо допуснахме това? И още по-важно е – Докога ще търпим?

Нека проследим в хронологичен план някои от най-важните пропуски на управляващите, които ни изправиха пред тази огромна стена от проблеми.

Ако нещата се развиваха нормално, беше необходимо преди всичко да се приложи законът с

пълна сила и да се потърси отговорност на виновните, довели страната ни до положението, в което се намирахме непосредствено след 10 ноември 1989 година. Трябваше да се отворят досиетата, което щеше да изгради доверие във властта.

Имаше законно основание да се конфискува собствеността на бившите, вместо да се изплаща пенсия на партийни секретари и служители на ДС и други апаратчици, които обслужваха чужди интереси през цялото време на тяхната предана служба.

Кога ще излезе истината за т.нар. народен съд? Ще се намери ли един политик, който ще изкара истината на бял свят, ще поиска не възмездие, а правосъдие за жертвите и близките на екзекутираните български интелектуалци, регенти и министри? Наказанието беше плод на страха и жестокостта, алчността за власт, да се угоди на чужди интереси.

Едва ли може да има по-гнусно предателство от това да предадеш собствения си народ?! Ако можем да погледнем ретроспективно в онази февруарска нощ на 1945 г., когато бе извършено едно от най-жестоките престъпления в националната ни история? Какво беше престъплението, за което бяха осъдени? Да, единствено защото служиха на българския народ! Изпълняваха своя дълг. **Логично е да се запитаме: Кой бяха тези, които раздаваха правосъдие?** Същите, които и досега остават в националната ни история като автори на първия и единствен терористичен акт срещу избрана от народа власт – атентата в църквата “Св. Неделя”. Има ли българин, който да отрече този факт? Това не може да се квалифицира по друг начин, освен като акт на насилие, неоправдан от нищо. В този контекст си позволявам да ви обърна внимание върху един факт, предизвикан без предубеждение у мен.

През 1976-1977 г. в България беше направен филма – “Закон за защита на държавата”. Изключителен, показващ хронологията на събитията около и след т.нар. септемврийско въстание. Интересна за мен бе документалната част. Каква беше идеята на филма? През онова време идеологията, изопачаване на историята (което беше партийна политика), в крайна сметка показа атентата и по-важното – от моя гледна точка – Негово величество цар Борис III бе показан като положителна личност. И до този момент

не разбирам каква беше идеята на този филм. Може би вместо да му извадят очите, му изписаха веждите? Оставям на вас да гледате този филм – едно брилянтно произведение за онова време.

Хронологията на събитията показва точно това.

Истината е една – през цялото време на управлението им силата на комунистите беше в идеологията, чрез която превърнаха хората в слуги. Смяната на държавното управление на 10 ноември 1989 г. се извърши по безкръвен начин и се наложи новата стратегия. **Идеологическото насилие бе заменено с икономическо.** Това се оказа много по-мъдра, могъща и даваща реални, без ограничение блага на същите властимащи в България.

Би било правилно да изхвърлим от речника определението “бивши комунисти”! Такова нещо не съществува! Те са имплантирани и не могат да разграничат фактите от илюзията. **Методите са различни, но целта е една – чрез всички форми на управление да се всява страх у хората и да бъдат подчинени.** Техният идол Ленин е предупреждавал за опасността от червената буржоазия. Може би това е единственото, за което се оказа прав.

По-голямата част от народа е жертва на този синдром – комунизъм, или както искате го формулирайте. **Истината си остава една – докога ще позволяваме да бъдем манипулирани?** Докога ще вярваме, че такава ни е съдбата? Това не е съдба! **Ние сами си избираме как да живеем. В крайна сметка какво е държавата – това сме ние!**

Има толкова много принципни въпроси, които стоят пред нас, един от които е състоянието на Българската православна църква.

Кога държавата ще вземе отношение относно проблемите в Българската православна

църква! Проблеми, които се породиха, и безразличието на властта доведе до задълбочаването им.

Без да ни звучи силно, религията е въпрос на правилно възпитание, възстановяване на морала и ролята на семейството като най-важната клетка на обществото и нормалното функциониране на държавата. **Църквата като институция има изключително важно значение за обединението на народа.** **Управляващите знаят много добре това и съвсем съзнателно избягват да вземат отношение и да помогнат за решението на проблема.** В крайна сметка това е в техен интерес. Корупцията във властта им гарантира дивиденди, а за нас остава илюзията за по-добър живот.

Всички ние сме свидетели на положителната роля на религията във всяка една държава. За нас, българите, това е въпрос на национална сигурност и повече не можем да бъдем безразлични и да се дистанцираме. Това наранява всички нас и отслабва държавата. Нека не допуснем да има българска държава без народност.

Сега е моментът да си подадем ръка и да осъзнаем сериозността на проблема. Това е наш национален проблем, ние можем и сме длъжни да намерим пътя на обединението на нашата църква – в името на нашите деца, бъдещето на България.

Крайно време е да се събудим и да покажем на себе си и на управляващите, че не те избират нашия път на развитие, а ние сме тези, които управляват.

Ние ги избираме, за да създават закони и да ги прилагат, за защита на нашите интереси и права, за стабилизиране на реда и гарантиране на бъдещето на България.

Какво ще получим утре зависи от това какво ще направим днес!

Не на забравата!

Уважаеми читатели на “Борба”,

Девети септември 1944 г. не трябва да се забравя! За него и последиците му не трябва да се пише и говори кампанийно, а постоянно. И това не за да се поддържа и сѐ мѝсть, а за да се предпазят съвременниците ни и идващите след нас отъ новъ тоталитаренъ комунизъм, който тича заедно съ коня на демокрацията и чака бдителността на народа да падне отъ седлото му, за да се качи той на него и поеме поводите на държавата.

Това не трябва да се допуска!

Тукъ не става въпросъ за “анти”, а за криминални престѝпления, извършени отъ една партия съ собствения си народъ. За такива не може и не трябва да има давностъ.

Влакътъ козината си мѝни, но не и права!

БОРБА

**Боже, пази
България**

Управление с участието на комунисти, доминиращи в парламента и правителството, е равно на беззаконие

В броя си от 3 ноември 2008 г. в. "Сега" на втора страница помещава информация от Наделина Анева, която публикуваме в пълен текст.

За коментар имат думата читателите!

Ние си позволяваме да попитаме: Господа парламентаристи, законност ли? Що е то?

Депутати атакуват в КС приети закони без кворум

56% от решенията на Народното събрание са взети в нарушение, установи изследване на Наделина Анева

Депутати подготвят законодателен удар, който може да доведе до пълен хаос в държавата, ако се окаже, че някои от законите са гласувани в нарушение на закона. Това стана ясно вчера при представяне на изследване на преподавателя в СУ доц. Лилия Методиева по проекта "Граждански контрол над парламентаризма".

Според проучването 56% от решенията на 40-ото Народно събрание са взети без кворум. **542 пъти са се взимали решения с по-малко от половината от регистриралите се избраници, а само в 74 от случаите е имало кворум, т.е. по-**

вече от 121 депутати. 33 пъти е взимано решение с по-малко от 61 гласа, установили изследователите от СУ. Веднъж е имало дори решение при 41 гласа "за". На две от заседанията си българският парламент няма нито едно гласуване с кворум, сочи още проучването. Има и случай, при който при първото гласуване след регистрацията депутатите са намалели с 80 души, но въпреки това е имало гласувания.

От днес няколко независими депутати започват да набират 48 подписа, с които да бъде сезиран Конституционният съд за гласуваните закони от НС без



НА ПОСТ: Мирслав Мурджков от БНС отмени колегите си от опозиция и приседна в залата вместо тли.



ЛОВКОСТ: Стоян Витанов от БСП умело се мести между редовете в парламента и гласува вместо колегите си.

кворум. Много внимателно ще преценим дали да дадем на Конституционния съд всички решения, взети в нарушение на конституцията или само едно, защото си даваме сметка за огромния хаос, до който може да доведе това, обясни вчера независимият депутат Елеонора Николова. Тя и Мария Капон ще инициират подпункта, имат подкрепата и на Яне Янев от ОДС и Нено Димов от ДСБ.

“Когато има слаб парламент, има условия за олигархично управление”, коментира Мария Капон. Тя се обяви за по-сериозни мерки за пресичане на

гласуването с чужди карти като генуатска карта “три в едно”. Тя ще служи за легитимация, за влизане в НС и за гласуване едновременно. Парламентът похарчи близо половин милион лева за подобряване на системата за гласуване, но ефект няма.

Николова обяви още, че ще препоръчат на изследователите от СУ да направят подобен мониторинг на гласуванията и в МС. Правителството обаче взема решенията си без гласуване, дори когато има дискусия по тях.

Обективно

Ж. Куновски

ЦИНИЗЪМ

(Плагнешки грабеж от гържавата на пенсионерите)

Прехвърляйки в съзнанието си спомен след спомен по дни и години, изпаднах в учудване как съм могъл толкова години да бъда наивник. Да, с наивност и предоверчивост съм приемал всяка мисъл и идея, произлязла от устата на комунистите, за кристална истина. Много отдавна мисълта ми подсказваше, че всичко е лъжа и заблуда, но на мен все ми се искаше да не е така. Явно подсъзнанието е по-наясно и по-обективно възприема събитията и фактите, които стават в заобикалящия ни свят. Така беше и след като преса, радио, телевизия, интервюта на политици с червен печат на челото нададоха вой за преизчисляване на пенсиите в Република България. В разговори с близки и познати, които твърдяха, че това ще е поредната гавра на комунист-социалисти = капиталисти, но все ми се искаше да бъде в действителност така, както го казват журналисти и политици. Хората кимаха с глави, цъкаха с език и с недоверие повтаряха: “Ще видим!” Мине, не мине ден и някой журналист се изтъпанчва и пълнейки страница от вестник или запълвайки радио- и телевизионно време,

убеждава колко хиляди и милиони от строителите на социализма ще поемат глътка въздух. Ще могат да вземат един килограм месо. Те комай забравиха вкуса на свинското, да не споменавам агнешкото, телешкото и пр. От време на време си взимаха пилешки крилца. Ядат крилца, а с крилца не се сдобиват и все по към земята се придържат... **И така писаха ли, писаха, говориха ли, говориха онези момчета и момичета от “четвъртата власт” – как да не им повярваш?! Че как няма да пишат в надпревара, нали са внуци и правнуци на баш комунисти.** Трябва да защитават интересите на своите, а не тези на народа. Впрочем народ като понятие те са забравили, а пък кажи-речи и народ не остана. Пишат хората, говорят, ама никой не съобщава нито за решение, нито за постановление. Чакайте, доживейте до 1 октомври 2008 г. и ще видите какво благоденствие ви чака. Как обаче ще стане преизчисляването – само догадки. Уж демокрация, уж прозрачност, а то си е чисто и просто затъмнение. Малко преди голямата дата 1 октомври министърката и служител от

НОИ уточниха, че преизчисляването няма да засегне всички, но го пазиха в тайна. Някои вестници уверяваха, че всеки може да си направи преизчислението сам, като средномесечното трудово възнаграждение за 2007 г. умножи по индивидуалния коефициент за пенсиониране. **Нещо повече, социалистите и техните сътрапезници по управление решиха да покажат още едно благо дело, като изпратят автобус-два с пенсионери на държавна издръжка през септември – да поплакнат атрозните си кости на море.** Дотук сценарият е толкова сполучлив, че министърката стана и кумица. На престарелите хора им се прижени и те вдигнаха сватба.

Въпреки негодуванието на обществеността министърката и нейните аркадаши на пук на всички рекоха и го сториха. Някои от останалите на сухо пенсионери определяха поведението на министърката с народната поговорка: "Чула жабата, че подковават коня, и вдигнала крак..." Да, но нашата министърка е сексапилна дама. Само какъв крак вади! Как да не си припомниш някогашното време и да не си пожелаеш... Да, ама... само меракът е останал. **Мълвата мълви, че част от моржуващите пенсионери били татенца и майчици на преуспяващи комунист-капиталисти, освободили се от тях, за да не се суетят около им. Та нали трябва да въртят далаверите, така че да има и за партията им капиталец, и за татенцето и майчето, за любовниците и други семейни и лични харчлъци.** Настана 1 октомври. Пенсионери и пенсионерки, пременени като за избори, осъмнаха пред касите, но... ядец!

Преди няколко дни в едно от предизборните си турнета, защото столетната партия е вече в предизборна треска, маститата министърка, така беше съобщено по почти всички телевизионни "български" (уж де) предавания, заяви, че преизчисленията са направили, като

умножили числото 398 по индивидуалния коефициент за всеки пенсионер и прослужените години с 1 процент и полученото число се прибави към първото. Така го искаха пенсио-



Един от първите протести на пенсионерите срещу правителството за отношението му към възрастните хора и пенсионерите, към техния беген, на ръба на глада, живот

нерските съюзи, отсеке министърката. **Браво, госпожо министър! Хвала вам, господа социалисти! Хвала вам, техни сътрапезници! Това твърдение за някои е чиста демагогия, за други – безочливост, а то си е комай гол ЦИНИЗЪМ.**

Вярно е, че през последните години се нароиха кажи-речи цяла дузина такива съюзи, на чиито лидери пенсионното дело в България е такова, каквото им е записано в партийните директиви. На повечето от техните лидери целта е властта: местна, централна и върховна. Какво да се прави? Хората изпълняват заветите на техния любим Тато: "Задала се е една буря, ние трябва да се снишим, да премине, и пак ние ще управляваме..." Бурята премина, синовете и внуците са в ешелона на властта, а бизнесът прави политика, та стряска света, върти далавери, така както е казано: "за крадени милиони няма закони, а за открадната кокошка няма прошка!" Та и на дечицата им се прииска да се вредят във властта. Властчицата е бивше благо! Тук спор няма. Това правило е добре познато. Споменът и заветът Татов ги подтиква към действия...

Но нека да вземем действителни случаи:

Лице, пенсионирано при среден месечен осигурителен доход от 180,05 лв. за 1999 г., има индивидуален коефициент 2.021. Размерът на пенсията според изчисленията на НОИ е 363,88 лв. съгласно чл. 70, ал. 1 от КЗОО пенсията се променя с 38,83%, което е 141,28 лв., т.е. от начислената му пенсия вземат по 222,59 лв. месечно. На основание чл. 100 от КЗОО 141,29 лв. се умножава по 1.10 и се получава 155,42 лв., т.е. оцетяването вече не е 222,59 лв., а 208,46 лв.

Втори случай. Гражданин, пенсиониран същата година, с индивидуален коефициент 1,023, при среден месечен осигурителен доход за 1999 г. 180,05 лв., начислената му пенсия е 185,09 лв. Това е пенсията, която е трябвало да получи, но според разбиранията на властващите гражданинът има право само на 38,83% от полагащата му се пенсия, което прави 71,87 лв. и съгласно чл. 100 от КЗОО увеличението е 79,87 лв. Това е реалната пенсия, която той получава. Гражданинът пенсионер е оцетяван месечно със 106,06 лв.

В първия случай бандите на Жанчо и Ванчо годишно са си присвоявали по 2501,52 лв., или за периода 1999-2008 г. – 22 513 лв., а във втория – годишно са си вземали по 1272,72 лв., или за същия период – 11 454,48 лв. Такава е картината по данни на НОИ.

Нека приемем, че пенсионерите са 2 милиона и средногодишно са оцетявани с по 1500 лв. Получава се числото 3 милиарда лева годишен бюджетен приход.

Министърката каза, че изчисленията са направени върху средна месечна осигурителна вноска за 2007 г. и възлиза на 393,17 лв. Съгласно изчисленията на НОИ за първия случай имаме:

Средномесечен осигурителен доход за 2007 г. – 398,17 лв.;

Индивидуален коефициент – 2,021;

Преизчислената пенсия – 804,70 лв.

Съгласно чл. 70, ал. 1 от КЗОО пенсионерът има право на 38,83% от начислената пенсия, което е 217,47 лв.

Пенсията е намалена с 492,23 лв.

Съгласно чл. 100 от КЗОО пенсията трябва да е 343,72 лв.

Пенсионерът следователно трябва да получава сумата 343,72 лв., т.е. пенсията е намалена с 469,98 лв.

При втория случай гражданинът също е пенсиониран през 1999 г. и е с индивидуален коефициент 1,023 при средномесечен осигурителен доход за 2007 г. 298,17 лв. Тогава той следва да получи 409,30 лв., но съгласно чл. 70, ал. 1 има право на 33,83% от начислената пенсия, т.е. 158,93 лв. Пенсията е намалена с 250,37 лв. Съгласно чл. 100 от КЗОО той получава 174,82 лв., т.е. пенсията реално е намалена с 234,49 лв.

Лицето по силата на индексациите във връзка с годишните инфлации в момента получава 174 лв. и според НОИ не трябва да му се дава никакво увеличение, тъй като той е достигнал 174 лв. И така се е случило, а в първия случай лицето получава примерно 264 лв., НОИ му отрежда 314 лв.

Твърдението на министърката и на вестник "Над 55" (бр. 43 от 18-24 октомври) показва, че следва да се умножат прослужените години за пенсия с 1,1. Нека приемем, че лицето от втория случай има 28 години трудов стаж, по $1,1 = 30,8$ лв. – би следвало да получи 189,73 лв., т.е. пенсионерът има право на 15,73 лв. Излиза, че едно такова твърдение е невярно.

В първия случай властта си присвоява по 460,98 лв. месечно, а във втория – с 113 лв. повече.

В заключение – излиза, че твърденията на министърката са...

Ако обаче се върнем години назад, когато агитаторите, партийните функционери и пр. от пропагандната машина на доброто Татово време убеждаваха, а силовите органи им съдействаха, хората в смирени пред ниските трудови възнаграждения, наяве излизат лъжи, и то не просто лъжи, а разклонени, или както е казал народът – рогати.

Твърди се, че средната месечна пенсия е 240 лв. Ако я умножим по 38,83, се получава числото 931,92 лв., или личният пенсионен коефициент е 2,13. Минималната пенсия е в размер 113 лв. (за улеснение ще разкръглява-

ме числата), минималният пенсионен коефициент е 1,002. Нека приемем, че максималната пенсия е 500 лв., да разделим числото на 1,10 и умножим по 38,83 и разделим на 398,14 – получава се личен пенсионен коефициент 4,43. Това са числата, които разкриват що за социална политика се е водила и води от хората, навлезли в политиката и управлението на страната в името на социалното равенство.

Партията обаче винаги се е грижила за своите предани хора – високи заплати, максимални пенсии, че отгоре на всичко и сега

продължават да бъдат възнаграждавани. Вестниците понякога изпускат някое нецензурирано съобщение (нека си припомним съобщението за г-н Агайн, като най-скоро появило се).

Пенсионерът, живял и с обработвано съзнание в продължение на десетилетие, знае само едно – “нашите”, “нашето момче”, макар че... Но не му пречи да пее “Осанна! О, минало незабравимо!”

О, лъжи, няма ли да настъпи край и за вас.

**Международни
теми**

*Д-р Григор Цветков,
Варшава*

Кавказкият възел и нашето съвремие

(Грузия и новата руска политика)

Тазгодишната лятна инвазия на руската военна машина върху незначителното грузинско градче Гори се прие от някои източноевропейски и западни политолози общественици като символ на възраждащата се демократична и правова Русия, със започващ необратим процес на “окончателно смазване на сталинизма и неговите модерни мутации на проявление върху цялостната територия на Великата Рус”!

Градчето Гори се смята за рождено място на най-големия тотален престъпник в историята на световната “диктатория” – Сосе Джугашвили – самозвал се Сталин!

Сталинизмът – синоним на сатанизма, през 30-те години на отминалия кървав ХХ век роди хитлеризма с неговите отвратителни античовешки деяния! Сталинизмът напълно олицетвори лъжата, измамата, насието и чудовищното безправие.

Сталинизмът е основната причина за избиването в периода 1923-1941 г. на близо 30 милиона руснаци и съветски граждани, предимно от интелектуалния духовен елит, невинно осъдени и избити в монтирани процеси, при “опит за бягство” или “безследно изчезнали”. Сталинизмът е основната причина за допуснати непрости груби военно-стратегически грешки в периода 1941-1945 г., допринесли за съвсем ненужната и безсмислена гибел на около три дивизии войници и офицери, изоставени без картографско полево разузнаване, без артилерийска подготовка, без пехотно снаряжение и амуниции, саможертвали се “за Родину – за Сталину”.

Сталинизмът е основната причина за безогледното избиване на около 38 хиляди руски пленници, освободени от германските концлагери, обвинени по знаменитата доктрина “Лаврентий Берия”. Как остана жив?! Какво прегаде на немците?!...

Сталинизмът в периода 1944-1954 г. изгони от родните места, унищожи физически, морално и материално около 2 350 000 полски граждани, 130 000 български граждани, 1 350 000 унгарски граждани, 680 000 румънски граждани, 230 000 чехословашки граждани, 130 000 югославски граждани.

Грузинският народ, а най-вече младото грузинско поколение, трябва да знае, че само за една нощ – на 26 срещу 27 февруари 1921 г., по разпореждане лично на Сосе Джугашвили (Сталин) – комисар по националностите в Тифлис, Сухуми и Батуми, бяха зверски изклани около 13 800 представители на грузинския интелектуален елит – свещеници, поети, писатели, журналисти...

В нашето съвремие няма никакво съмнение, че този малък, но храбър кавказки народ-мъченик, който под близо 500-годишния ярем на монголи, перси и селджуци е оцелял, без да загуби своята национална самобитност и култура, този потомък на древните картавели и колхиди, дал на света такива гениални творци на поезията и музиката, като Ш. Руставели, С. Орбелианошвили, О. Тактакишвили, Д. Араквашвили, В. Кабашвили, З. Рашашвили, ще намери своето достойно място в многоцветната духовна и материална палитра на голямото европейско семейство и очертаващата се нова световна социалноуравновесена и демократична система!

В началото на XIX век най-вече под давление на Руския свети православен клир в защита на Грузинската християнска църква руската имперска армия, след три-месечни кръвопролитни боеве с персийско-турско-кюрдски нашественици, успява да отхвърли ислямската закостеняла схоластична система и присъедини християнска Грузия към християнска Русия (1801-1803). Нерядко този проект е трактуван като окупация на Грузия от страна на имперска Русия. Имперска Русия?! Диалектически е възможно да се приеме тази формулировка, но така или иначе не може да се отрече благотворното проникване на голямата руска култура – факт, който малко или много допринесе Грузия постепенно да се оформя повече като развиваща се източноевропейска, отколкото като малоазиатска страна. След тази велика касапница, наричана някога “Велика октомврийска революция”, отчаяният опит на грузинския народ за придобиване на пълна независимост и суверенитет е удавен в кръв по инициатива на 42-годишния устремил се към властта комисар по националните въпроси Сосе Джугашвили. Далеч по-компромисен и несъмнено много по-развит в интелектуално отношение теоретик на революцията (гражданската война от 1917-1920 г.) Владимир Ил. Ленин с помощта на апарата на Сергей Киров (Семьон Костриков) – народен комисар, отговарящ за 3-и кавказки регион още от 1916 г., издава указ-декрет от 25 февруари 1921 г. за образуването на Закавказката съветска социалистическа федерация (ЗСФСР) в състав – Грузия, Армения и Азербайджан.

В своята първа конференция на 12-13 март 1922 г. от пълномощни представители на федерацията е взето решение за провеждане на първия конгрес на Федерацията. Той се провежда на 13-14 декември 1922 г. с историческото конгресно решение федерацията да стане пълноправен член на Съюза на съветските социалистически републики (СССР).

В периода 1922-1926 г. Грузия като част от Закавказката федерация няма даже автономен статут на област. Вътрешното ѝ ръководство е осъществено от болшевишката централа в Петроград и Москва, чрез старите и опитни конспиратори Серго Орджоникидзе, Давид Лалашвили, Виктор Нойшвили, Миро Багарашвили. През декември 1936 г. под силния натиск на външни сили Закавказката федерация се разпада с декрет от 5 декември 1936 г., лично подписан от самоизбрания се на 3 април 1922 г. генерален секретар на ЦК на болшевишката партия – Сталин. Той се самоизбира между двата конгреса – деветия, който се провежда от 23 до 28 декември 1921 г. (последния, на който говори Ленин), и десетия – който се провежда

от 23 до 27 декември 1922 г. На него Ленин предлага и конгресът приема НЕП-а (нова икономическа политика) – връщане и използване на бившия промишлен капацитет на Русия преди гражданската война. Това “непростимо деяние” на Владимир Илич за “великия баща на народите” и неговата банда е смъртна присъда за вождя на революцията. Ленин постепенно майсторски е отравян, тежко заболява и е отстранен от всякаква дейност. Оставен само на грижите на дългогодишната си съратничка Н. Крупская и нейната племенница, умира в малкото градче Горки около 19 ч. московско време на 21 януари 1924 г.

По този повод на 27 януари с.г. в една западноевропейска задморска столица група дипломати, в присъствието на руския дипломат Литвинов, си споделят “малка шега”: “Кавказета успя да смаже сибиряка...” Народният комисар по външните работи Максимилиян Литвинов споделя този “черен хумор” с довереника си генерал Хенри Ягода. Заради това си изказване Литвинов изпада в немилост. А при проведената “чистка” във висшите етажи на большевишката партия през фаталните 1936, 1937 и 1938 г. Литвинов и ген. Ягода въобще изчезват от политическото пространство на сталинска Русия.

В този злокобен периода са осъдени в монтирани процеси, опозорени и избити около 22 500 видни високопоставени и образовани стари болшевици, предимно от Лениновото обкръжение.

За “идеолог” на тази “генерална чистка” се смята пак нашият знаменит грузински “герой” Лавер Павелашвили (Лаврентий Берия) – бъдещ комисар по вътрешните въпроси на сталинска Русия, новоизлюпен генерал-майор и шеф на НКВД.

След 1990 г. в широкоизвестни високоинтелектуални среди на Русия Лаврентий Берия е назоваван често “палач на Русия”. Независимо че фактите говорят ясно и категорично, е много трудно да се абсолютизират нещата правно-исторически, а именно, че Сталин и Берия са единствените виновници за отвратителното безправие и античовешка жестокост, властващи в мрачните времена на сталинова Русия.

В никакъв случай не може да се обвинява бедният и измъчен грузински народ, че тези двама тотални престъпници по силата на съдбата са родени на негова територия!...

Така от 5 декември 1936 г. Грузия е обявена за съюзна република под название Грузинска съветска социалистическа република в рамките на СССР. С площ около 70 хиляди кв. км и население около 3 850 000 жители, от които 75 на сто са грузинци, останалите – арменци, аджери, абхазци, руси, осетинци, турци.

В Грузинската ССР влизат Абхазката и Аджарската автономни републики и Южноосетинската автономна област.

Северна Осетия няма нищо общо – нито “де юре”, нито “де факто”, с Грузинската република. От 26 февруари 1921 г. тя е извън Закавказката федерация и е приета официално на 7 юли 1924 г. за част от Руската федерация. Изключително богата област на цветни и черни метали и манган, петрол, газ, графит, слюда... В Северна Осетия се намира и най-големият в Европа научно-производствен селскостопански комбинат (Беслан)... В Беловежкия трактат горе-долу е по-сериозен последен правов документ, предложен и мотивиран от първия в руската история президент Б. Елцин. Позволяваме си да подкрепим тезата си с мнения на експерти от независимия граждански историко-правен ПЕН клуб – съавтор на настоящия материал:

“Трудно е да се приеме становището на известни политолози – русисти, европейци, американисти, че настоящият президент на Грузинската република Микаел Саакашвили е допуснал да бъде провокиран, както и че е инициатор на плана за инвазия на спецподеления от грузинските въоръжени сили, осъществена на 6 срещу 7 август т.г. на териториите Абхазия и Северна Осетия. Мико Саакашвили е млад, борбен, отлично ерудирани интелегент, коренно различен както от злочесто загиналия първи демократично избран грузински лидер след “промените” – националиста Гамсахурдия, така и от изключително големия играч от международна класа (в сферата на политиката) Едвард Шаварнадзе. Саакашвили е подобен на колегата си от Армения Кочерян, с тази разлика, че не се чувства вързан за “московската колесница”. Той ще се опита да направи всичко, каквото може, за да изведе Грузия от тази не съвсем безопасна “замешка” с Русия и да очертае пътя ѝ към Европа.”

“Кавказкият петролодобивен баейн е бил винаги обект на особено внимание както на руския, така и на арменския и западноевропейския индустриално-промишлен елит! Особено в настоящия век на технократите, вследствие на което световните запаси на нефт рязко ще намаляят за много кратко време. Въпреки някои особености в сценария “Грузия срещу Абхазия и Северна Осетия”, “кавказкият възел” така или иначе ще се превърне в извор на предсказуеми и непредсказуеми процеси и тежки проблеми! Русия не е нито Ирак, нито Иран! А дали ще се превърне в Саудитска Арабия в Евразийския район – засега е невъзможно да се прогнозира.”

Няма нужда от много философстване. На неофициална среща на представителите на българския нефтопреработвателен комбинат в Бургас с елита на Газпром в Москва (май 1992 г.) всеизвестният икономист от световен мащаб инж. Рем Вяхирев е споделил (в затворен кръг): “Можем да направим много отстъпки, но винаги трябва да гържим здраво кранчето!” Дали само го е казал?! Последствията за г-н Вяхирев са ясни. За Русия – те първа ще се изясняват.

Общото мнение на експертната група – съавтор на анализа, е: Русия е била винаги баланс между Европа и Азия. Всяко нарушаване на този традиционен и изпитан геополитически статут може да доведе до твърде рисковани и неконтролируеми процеси не само за нормалното и хармонично развитие на новата глобална система, но и за съдбата на световната човешка цивилизация.

Експертна група при Независимия граждански историко-правен ПЕН клуб “Гражданска солидарност”:

д-р Гр. Цветков – историолог, международно право,

д-р П. Иванов – славяновед,

д-р Г. Костадинов – политолог,

д-р Н. Карадлаийска – русист,

д-р инж. С. Добрев – историк,

д-р К. Караян – европейист,

д-р Р. Дубаев – азиатолог

Бел. рег. – Предаваме статията с незначителни съкращения.

Съпротива

Горянското движение в Кюстендилско

Комунистическата власт в България се установява с убийства без присъди, с грабежи и тормоз. Съпротива се оказва от много смели българи, сформирали бригади и чети. Народът ги нарича “горяни”.

Първата чета, прераснала в бригадата “Г. М. Димитров”, е образувана в Кюстендилско, в горите на Осогово. Началото е на 6 юли 1945 г. Командир е Бончо (Богдан Димитров Ценков) от Бели Мел. Организацията е била безупречна.

Активни участници са били Лешников, Бумбаров и Гебрего. Най-малкият горянин е бил Милчо Борисов – на 16 години. За прехраната е отговарял Кирил Лешников (брат).

Лекар на четата е била моята майка – д-р Керияна Борова-Бояджийска, завършила медицина в Мюнхен. За нея са знаели Панчо Йосифов от Ваксево, Стоян Алкалийски и Милчо Борисов. Свързка с отряда е била ученичката от VIII клас Станка. Лекарствата са предавали на Панчо Йосифов (учител, братовчед на баща ми) и Алкалийски. Конспирацията била много строга. В подножието на Хисарлъка имало конспиративни квартири за лечение на болните.

След залавянето на Панчо Йосифов и Станка, въпреки изтезанията, те не издали лекарката.

На 12 юли 1945 г. бригадата има престрелка с ремсисти, които хвърлят бомба.

Разгромяването на бригадата става през май 1946 г. от много милиционери от Кюстендил и София. Арестувани са 30 души. Започва и съдебен процес. Баща ми Никола Бояджийски (съдия) отказал да участва в процеса. Делото било взето от съдията Душинов.

Започва тормоз над Никола Бояджийски и той напуска съдийството. Става адвокат, но му отнемат правата. Пенсионира се след 20 години тежък физически труд – носач на язовир “Искър”, изкопчия и др. Комунистите уволняват и мама – д-р Борова. Изпращат я лекар на село Уйно. Семейство Бояджийски е изселено в Ловеч за 5 години.

От май до октомври 1946 г. заловените горяни били във вериги. Лешников носи “кадънка” 60 кг. Милчо и досега има увредена кожа от веригата. Осъдените на смърт са убити с щикове от охраната и близки на четиримата убити ремсисти.

За горянското движение научих 5 дни преди смъртта на майка ми на 16 май 1985 г. Четиридесет години тя е пазила тайната. След нейната смърт разпитах татко. Той е трябвало да излезе в гората с втората група, но предателство сложило край на горянското движение в Кюстендилско.

След дълги години затвор и изселване са живи Милчо Борисов (Кюстендил), Бенгарски (с. Граница), Б. Фърков (Стара Загора) и Станка (омъжена в Търговище).

По-голямата част от фактите за горянската бригада ми бяха дадени от Милчо Борисов (председател на репресираните в Кюстендил). Изказвам му много голяма благодарност.

Инж. Правдолюбка Николова Бояджийска



Д-р Керияна Бояджийска

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ, ИНК.

На конгреса във Вашингтон, състоял се на 30 и 31 март 1963 г., най-главният акт е приемането на политическата декларация на Националния фронт, която е назована



ВАШИНГТОНСКА ДЕКЛАРАЦИЯ.

Идеи и принципи, в името на които Българският национален фронт се бори за освобождението на България от комунистическо робство и в името на които търси днес и ще потърси утре, в свободна България, доверието на българския народ.

I. Политически принципи

1. Освобождение на България от комунистическо робство.

2. Установяване на демократично конституционно управление в утрешна свободна България.

3. Свобода и зачитане на личността, неприкосновеност на жилището, свобода на словото и печата, свобода на политически и религиозни убеждения. Равенство пред законите на всички български граждани, независимо от раса, религия, икономическо, социално положение и произход.

4. Морално признаване и материално обезщетение на пострадалите от комунистическия терор.

II. Икономически принципи

А) Селскостопанска политика

5. Право на частна собственост върху обработваемата земя.

6. Незабавно разтуряне на Трудово-земеделските стопанства (колхозите).

7. Възвръщане на земята на селяните, ангажирани в нейното обработване, пропорционално на нуждите на засегнатите семейства.

8. Държавно подпомагане на отделните земеделски стопанства за модернизирането им и увеличаване на производството.

Б) Търговско-индустриална политика

9. Държавна собственост върху природните богатства.

10. Държавен контрол върху външната търговия.

11. Пълна свобода на частната инициатива в полето на индустрията, търговията, професиите и занаятите.

12. Поощрение на кооперативното дело.

В) Работническа политика

13. Справедливо възнаграждение на труда.

14. Участие на работниците в разпределението на свръхпечалбите на предприятията.

15. Свободни професионални съюзи.

16. Държавен фонд "Безработни".

Г) Финансова политика

17. Прогресивно подоходно данъчно облагане.

III. Социални културни принципи

18. Безплатна медицинска помощ за всички български граждани.

19. Държавен пенсионен фонд за всички български граждани.

20. Свободно безплатно първоначално образование за всички български младежи. Държавен фонд за издръжка на способните, без финансова възможност, за да завършат пълното си образование.

21. Държавна подкрепа на науката, изкуствата и спорта.

IV. Национални и международни въпроси

22. Вековните тежнения на целия български народ за свобода и независимост – гаранция за политически, социален, икономически и културен прогрес – остават и занаяпред национален идеал за осъществяване.

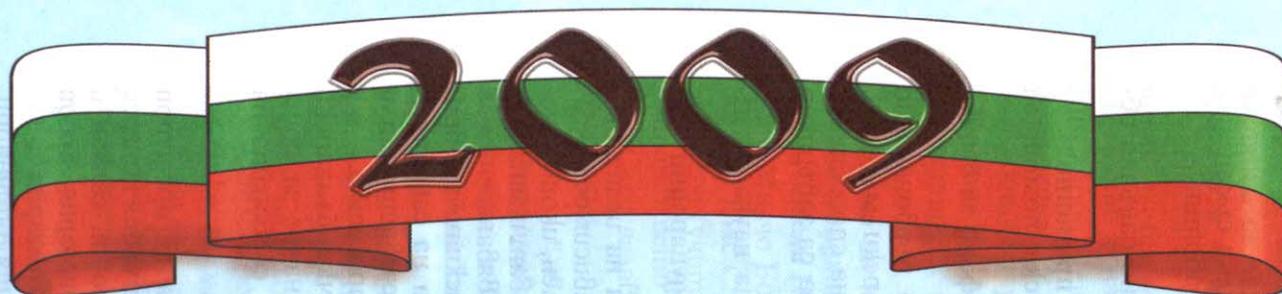
23. Федерация на Балканските и Европейските народи на началата на самоопределение, пълно равенство, независимост и вътрешно демократично устройство.

24. Обединение на всички български политически формации в изгнание за обща борба против комунизма, за свободата на България.

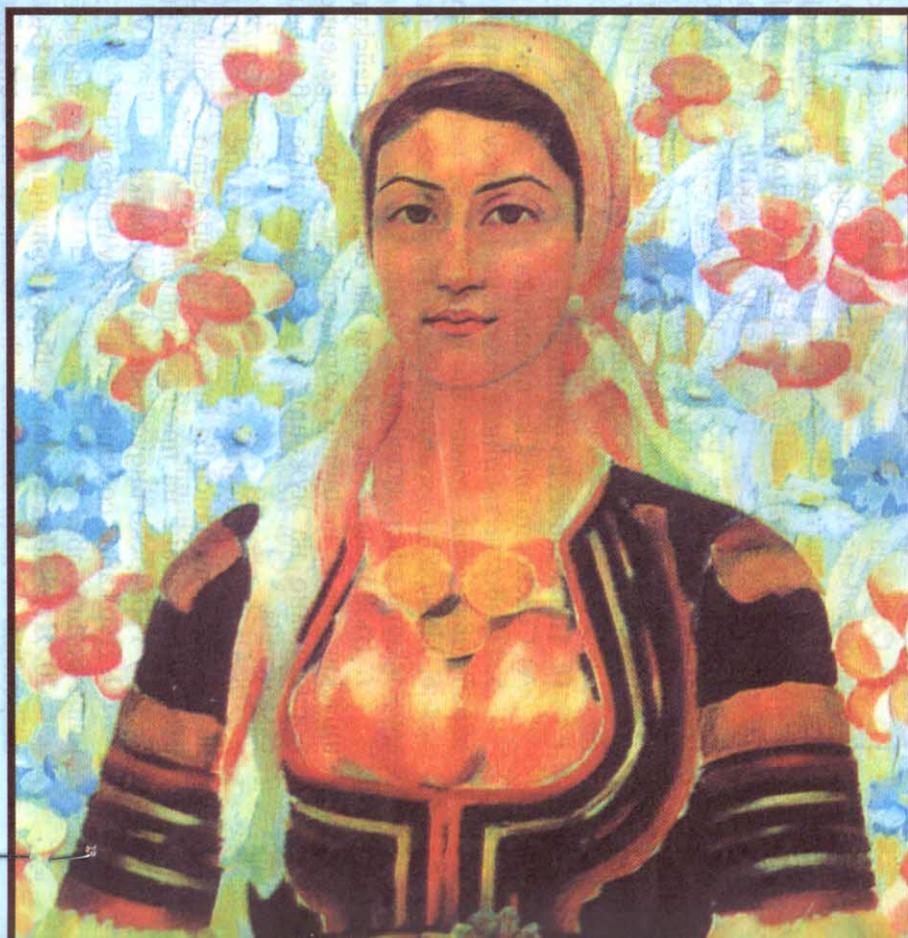
V. Общи принципи

25. Настоящата декларация предстои на одобрение и изменение от първия конгрес на Българския национален фронт, свикан и състоял се на българска територия, преди или след освобождението на България.

26. Настоящата декларация и принципи, одобрени от Седмия конгрес на Българския национален фронт, състоял се на 30-31 март 1963 г. във Вашингтон, Колумбия, Съединените щати, носи името: Вашингтонска декларация.



Български национален фронт, Инк.



На българката

Българко, богатство отъ мечти!
Пребжди съ омаята си свята,
съ гордостъта човѣшка, че си ти
вдъхновението нежно на децата.

Ще загърне въ своя топлина
мислите си свѣтли отъ надежда.
Ще очаква бждни времена,
дето тя рода си ще отглежда.

Българката срѣчна отъ зори
ще замеси обрѣдната пита,
ще задъхатъ точени кори



Българката сръчна отъ зори
ще замеси обръдната пита,
ще задъхатъ точени кори
въ коледния благословъ увити.

В. Борисова



ЯНУАРИ

1	2	3	4
5	6	7	8
9	10	11	12
13	14	15	16
17	18	19	20
21	22	23	24
25	26	27	28
29	30	31	

ФЕВРУАРИ

2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	

МАРТ

1	30	31
2	3	4
5	6	7
8	9	10
11	12	13
14	15	16
17	18	19
20	21	22
23	24	25
26	27	28
29		

АПРИЛ

1	2	3	4	5
6	7	8	9	10
11	12	13	14	15
16	17	18	19	20
21	22	23	24	25
26	27	28	29	30

МАЙ

1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12
13	14	15
16	17	18
19	20	21
22	23	24
25	26	27
28	29	30
31		

ЮНИ

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

ЮЛИ

1	2	3	4	5
6	7	8	9	10
11	12	13	14	15
16	17	18	19	20
21	22	23	24	25
26	27	28	29	30
31				

АВГУСТ

1	2
3	4
5	6
7	8
9	10
11	12
13	14
15	16
17	18
19	20
21	22
23	24
25	26
27	28
29	30

СЕПТЕМВРИ

1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30

ОКТОМВРИ

1	2	3	4	30
5	6	7	8	9
10	11	12	13	14
15	16	17	18	19
20	21	22	23	24
25	26	27	28	29
30	31			

НОЕМВРИ

1						
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29

ДЕКЕМВРИ

1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30
31					

СЪЮЗ НА БЪЛГАРСКИТЕ НАЦИОНАЛНИ ЛЕГИОНИ – СБНЛ

На 17 април 1932 г. в Русе се провежда вторият конгрес на Националните легиони. На него е приета програмата, с която легионерите излизат на политическата сцена.



ПРОГРАМА

1. Любов към народ и Родина.
2. Готовност за жертви пред олтара на Отечеството.
3. Осъществяване на вековните български национални идеали.
4. Свобода на личността – човешки права и равенство между всички.
5. Свобода на словото и печата.
6. Свобода на политическите убеждения.
7. Свободни избори – компетентни кандидати.
8. Опазване на националната ни вяра и църква.
9. Свобода на религиозните изповедания.
10. Християнски морал в отношенията между хората.
11. Право на частна собственост.
12. Право на свободно упражняване на частна професия.
13. Справедливи, минимални прогресивно подходящи данъци.
14. Свободна вътрешна и външна търговия.
15. Насърчаване на частната инициатива във всички области.
16. Земята на тези, които я обработват.
17. Държавно подпомагане за модернизирването и увеличаването на земеделското производство.
18. Справедливо възнаграждение на труда.
19. Участие на работниците в печалбата на предприятията.
20. Справедливо разпределение на богатата.
21. Премахване на всякаква експлоатация на човека.
22. Работа за всички – елиминиране на безработицата.
23. Свобода за избор на работата и преговори за заплатата.
24. Гарантиране на минимална заплата.
25. Повдигане стандарта на живота.
26. Доброволно коопериране на слабо производителните райони с поощрение от държавата.
27. Насърчаване развитието на индустрията.
28. Регулиране отношенията между труда и капитала.
29. Капиталът – национално богатство.
30. Трудът – право и гордост за личността.
31. Широко и безплатно образование за всички, уважение на учителите.
32. Насърчение на трудолюбивите и надарените.
33. Запазване патриархалното българско семейство – уважение към родителите.
34. Компетентно управление.
35. Справедливо правосъдие, еднакво за всички.
36. Отговорност на управниците пред народа.
37. Реорганизиране на администрацията, премахване на бюрокрацията.
38. Премахване на корупцията, строги наказания за провинилите се.
39. Външна и вътрешна политика – ръководеща се от интересите на народа и държавата.
40. Армията на своята висота – страж на независимост, ред и благоденствие.
41. Служба в армията, отечествен дълг – задължителен за всички.
42. Социални грижи за всички – подпомагане слабите и нуждаещите се.
43. Безплатна медицинска помощ.
44. Гарантиране на минимален доход.
45. Пенсии за възрастните, заслужилите и за прослужени години.
46. Гарантиране пълна защита на гражданите, имота и жилището.
47. Строги наказания за престъпниците.

Не на забравата

Днес България беше в Стряма

На 20 септември т.г. през паметника на жертвите на комунизма в Стряма бе отслужена панихида, на която присъстваха и членове на Клуба на репресираните от Пловдив. След кратко слово на свещеника, поетесата Мариела Конова от БЗНС-НС – Пловдив, прочете свое стихотворение, посветено на невинно избитите стопани. Слово произнесе неповторимият оратор Дянко Марков. Сърцатата Гюргя Велева разказа с колко труг е извоювала мястото за строежа на паметника – чешма на мъчениците, чиито имена (60 на брой) са издълбани върху него. Спомените на близките им, дошли тук, възкръсват с нова сила и те разказват: **“На 9 септември 1944 г. овластените партизани турят за кмет Иван Андонов – свой съмишленик. Той посочва кого да убиват. Двамата му по-големи синове – Андон и Костагин – стават биячи и убийци заедно с партизаните. Към тях се присъединяват и Кольо Ванев, Петър и Рангел Витанови и Петър Коргов. Зверските убийства се вършат нощем в кланицата, през септември и октомври. Костагин Андонов убива и тъста си, раждат му се син и дъщеря – и двамата малоумни. Пускат жив само поп Атанас. Той, а и убийците разказват после как Кръстьо Стоянов Тенев, след като му отсекли главата на гръбника, се изправил на краката си. С него е заклан и синът му Петър. Това разказва живият му син Иван. И не само той. От кланицата каруцарите Кръстьо Гълбарски, с присвоени чужди каруца и коне, Григор Григоров и Петър Витанов – със собствени – откарват обезглавените трупове и ги хвърлят в река Стряма и по кърищата. Кучетата изравят заробените в пясъка тела и разнасят из полето оглозгани човешки кости. Христо Еневски си спомня през сълзи: “Бях на 14 години. Убиха баща ми, дядо ми, братовчед ми – зъболекар, 29-годишен, роднини – петима души. Взеха парите ни, ловджийската пушка и часовника на дядо. “Тия черни кърпи от кои са?” – кметът веднъж пита майка ми. “Браво, бай Иване! Избихте ги, сега питате от кои са?!” Партизаните съставят комисия начело с кмета Иван Андонов за събиране на помощи за вдовиците на шумкари от Пазарджишко. Викат ни един по един, а вдовиците – и те там. Кметът определя кой колко да даде, също и държавният заем. Викат ни в общината и той отсича: “Вие, четирите къщи, ще дадете един милион!” “Нямаме, всичко ни взехте!” “Да продадете дизиите (пендарите) на жените, ще съберете един милион!” “Партизаните обраха дизиите преди 9 септември. Знаете, че нахлуваха в домовете нощем: дизиите или главите! Обраха цялото село.”**

До бай Христо Еневски е приседнал Георги Божинов. Той също излива мъката си. Да се запише, да се знае: “Живеехме в крайна къща. Шумкарите често идваха нощем за хляб. Една нощ чукаш на прозореца. Мама им казва: “Току-що замесих тестото, утре ще пека. Сега нямаме хляб.” Те напират да изкъртят вратата: “Ще отвориш ли, или...” Явно са дошли за обир. Баща ми гръмна с ловната пушка през прозореца да ги сплани, а нас, децата, бързо натика под леглото, но додето и майка ни се свие до нас, те хвърлиха бомба, която избухна наред стаята и рани мама в краката. Баща ни беше тежко ранен и го лекуваха в болницата в Рогош. След 9 септември 1944 г. той отиде запас в 9-и пловдивски полк, за да не го убият за този случай, но партизаните отиват в полка, арестуват го и заедно с дядо Иван Шопов, и той от Стряма (беше общински съветник), ги вкарват в мазето на училище “Йордан Йовков”, което бяха обърнали в участък, и след жесток побой ги убиват. Оттам с каруца ги откарват до река Стряма и на около сто метра от прелеза ги заравят в пясъка. Близките на Иван Шопов поискаха разрешение от партизанския командир Пене

Фъзлов (Леваневски) да вземат трупа му и да го погребат. Той разреши и за двамата, но мама не посмя да отиде и костите на баща ми останаха там, къде точно – не знаем.”

На Стоил Георгиев Тимонов баща, дядо и чичо са убити в кланицата на 11 септември. Дядо Еньо Томбов е убит заедно със сина си Дойчин. На Запряна Тенова са убити свекърът и деверът ѝ, на Донка Иванова – баща и свекър. Върху паметника осем души са изписани с фамилно име Карайлански. Единият от тях е мъст на Костагин Андонов. На панихидата е дошла и Живка Станчова от с. Борец. Баща ѝ Станчо Иванов е убит, защото е бил кмет, а Гено Рабаджиев от същото село убили за парите и земята му. На нея не са ѝ дали да учи... Убийства, грабежи, опустошени съдби, съсипани хора. Така комунистите подготвиха колективизацията, всявайки страх у населението.

Дянко Марков завършва речта си оптимистично: “Това не е само панихидата на невинно избитите стопани. Ние ги възкресяваме и въвеждаме в днешното битие на Отечеството. Ние ги призоваваме да помогнат в изграждането на онази България, мечтана от погубените, която бъдните поколения са призвани да съградят. Вечна да бъде паметта им!”

Това беше среща на три поколения: на мъртвите, на живите и на младите, които... отсъстваха.

Надежда Любенова, Пловдив

Тя...

Болшеvizмът –
тази зараза прокобна,
увидя света в безпътна мъгла,
не ще се разсее
с молитви и чувства хуманни.
Тя иска дела и мъжествена воля!
Тя иска борба!

Една борба

Една борба все още ни остава,
една борба за чест и свобода,
че инак ще изглеем във забрава
за днес,
а и за вечни времена!

Димитър Бутански, Койнаре

Трагедията на първия горянин от Карловска околия

Спомен на Тотю Дечков от с. Враченик

След 19 май 1934 г. и разтурянето на партиите Ганчо Данчев е бил член на Съюза на българските национални легиони (СБНЛ) в Сопот. Бил е служител на органите на МВР преди 9 септември 1944 г. и не му е търсена отговорност за репресиите срещу комунистите.

По времето, когато Вълко Червенков е бил министър-председател на България

(комунистическия режим), се започва акция за насилствено влизане на селските стопани в трудово-кооперативните земеделски стопанства. Ганчо отказва да влезе в стопанството на с. Иганово, Карловско, и да даде притежаваната земя, домашни животни и инвентар. Тази негова дейност се приема от управляващите като саботаж на правителствените мероприятия, още повече и за

това, че отказва да даде задължителните доставки на селскостопанска продукция на държавата. През 1950 г. за тази дейност е осъден от Пловдивския окръжен съд на две години затвор. Присъдата е произнесена задочно, защото той се е укривал и е преминал в нелегалност. Властите започват да репресират семейството му, за да научат къде се укрива и да го заловят. Уведомен за тези репресии, той избягва председателя на селсъвета и след като го предупреждава да спрат репресиите на домашните му, за да покаже решимостта си за съпротива и действие, стреля във въздуха, за да го спласи. И изчезва. Тормозът над семейството му не спира и той отново е в акция. Избягва, когато милиционерът на селото е сам в гората, хваща го и го обезоръжава, като му взема пистолета с два пълнителя, и без да употребява насилие над него (побой), го освобождава със заръката да предупреди кмета и управляващите, че ако не спрат репресиите над семейството му, той ще действа с твърда ръка и ще се получат нежелателни неща.

След случката в гората и предупреждението, което е направил чрез милиционера, действително тормозът се смекчава.

“По това време, разказва авторът на спомените Тотю Дечков, аз служех трудовак в Хасково. Бях пуснат в домашен отпуск за 4 дни поради силен зъбобол и се наложи да отида в Карлово на зъболекар. За превоз използвах един автобус, шофиран от близкия до семейството ни бай Георги, който щеше да откара до Троян група мъже и жени, на които се беше повредила колата и не можеха да продължат с нея. В полунощ пристигнахме в Троян и веднага тръгнахме за Карлово. По пътя се отбихме да хапнем в една гостилница между Беклемето и Троян, в която бай Георги често се е отбивал за закуска. След като се нахранихме, гостилничарят и бай Георги излязоха навън. От разговорите разбрах, че са много близки. Върнаха се след около половин час и продължихме пътя си.

Времето беше студено и валеше. Преди да стигнем върха, няколко души, наметнати с мушамы и въоръжени, водени от старшията на карловската милиция, ни спряха – да ги извозим до Карлово. Около 3 часа през нощта стигнахме в Кърнаре и спряхме, защото бай Георги каза, че е свършил бензина и не може да продължи.

Хората и старшията намериха превозно средство – събудиха някого от селото и заминаха. Бай Георги е излъгал, че няма бензин – само за да се освободи от тях. След тяхното заминаване той запали колата и тръгнахме и ние. Между Кърнаре и Иганово бай Георги отби встрани от пътя и слезе. Отвори задния капак, който беше и врата, и започна нещо да се суети около куп натрупани гуми и вещи. Поогледа, поразмести ги, занарежда ги и после се качи и продължихме за Карлово. Стигайки там, преди да слеза, бай Георги ми каза да поздравя баща си от неговия приятел от Иганово, но не ми каза името му. Аз забравих да кажа на баща си за този поздрав.

Междувременно се ожених и гостите за сватбата ми от Карлово ги докара бай Георги. Тогава в разговор между бай Георги и баща ми разбрах, че при излизането си с гостилничаря бай Георги е качил и замаскирал с гумите нелегалния Ганчо Данчев. Хората с платницата и старшията, които ни спряха и се качиха, са били изпратени да заловят Ганчо. Спирането между Кърнаре и Иганово и суетата на бай Георги край задната врата е била, за да слезе Ганчо.”

Зимата бай Ганчо изкарва в една мандра в балкана. През май 1951 г. той се свързва с горяните от село Каравелово и се включва в техния горянски отряд.

(Следва)



Тотю Дечков

Баташката трагедия

Нямало баташко клане. Злохулни уста на политици, преследващи корисни интереси, се опитват да пренапишат историята ни, обвинявайки ни в лъжа и преувеличаване на петвековния ни робски гнет. Затвориха ли злохулната уста нашите съвременни политици, гадоха ли достоен отговор, доказаха ли историческата правда, която изуми света с трагедията в Батак? Думите на съвременника на трагедията и голям наш поет Иван Вазов, когато посетил Батак, звучат силно, но справедливо: “Хеопсовата пирамида би била малка за паметник на Батак.”

Захари Стоянов, предавайки разказите на очевидци в “Записки по българските въстания”, остави за поколенията родолюбиви българи историческата правда. Началните дни на май са и дни за поклон пред борците ни за свобода от този край, дни, задължаващи ни да не забравяме Баташката трагедия и небивалата в света човешка жестокост.

Петрово бърдо, отстоящо на четвърт час разстояние от Батак, безброй башибозуци под командата на Ахмед Барутанлията нахлуват в Батак. Обграждат го от всички страни – птичка не може да хвъркне нито навън, нито навътре. Първи май – секат глави на невинни хора – жени, деца, мъже – с брадви като дърва за огрев. Плач, писъци, молби възбуждат по-люто убийство и зверско тържество у тези касани. Викове “Аллах, удряйте!” цепели въздуха. Познавайки разбойническите наклонности, им обещава: клане с огън и меч, безпощадно изстребление на всичко, що е българско, без разлика на пол и възраст – пожар, плячка и грабителство, похителство на чест и имот. В училището 200-259 заклани, а в черквата – десетина пъти повече. Клането продължило цялата нощ. Уморените убийци замествали други с пресни сили. Стъпкани деца, разсъбличане и обир на мъртвите. Трети май – подпрени на пушките чалмоносните зверове се любуват на картината пред тях. “Машалла, Хасан пехливан, аз не мислих, че сте знаели да жънете толкова бързо гяурски глави” – похвала и гордост от стореното. Отрязани глави, ръце, крака, избодени очи – садизмът на дървения мост пред училището и църквата радва убийците.

Батак – ужасна картина. Гори в пожар, разложени трупове, убийствена мизерия от гниенето на жертвите от клането става прибежище за бесните кучета и грабливите птици. На 4 май идват и хищните белоглави орли. Беззащитното население потърсило спасението си в най-светите институции – училището и църквата – там бива изклано.

Батак 1876 г. – две народности: едната жадна за свобода от петвековното робство, а другата – за клане, грабеж, плячка, гавра с човешка плът. Батак, напоен с кръвта и изгнилата плът на родолюбците.

“Достоен за свободата е този, който е воювал за нея”, ни напомнят думите на Максим Горки. Батак – наша мъка, болка, но и гордост.

Е. Вачева

Той остава неуязвим...

Повече от 14 години след 10 ноември 1989 г. имах щастливата възможност за делова и кореспондентска връзка с д-р Иван Дочев. Това, което винаги дълбоко ме е впечатлявало, е неговата акуратност. Следя, че от две години след смъртта му, не престават хулите и злословията в нашите медии на т.нар. преход.

Нима в нашата политическа действителност в последните 18 години можем да посочим такива праволинейни, мъдри, верни на Родината ни дейци като д-р Дочев? Не сме ли свидетели как някои от новопоявилите се политици неколkokратно смениха тук и там своите политически формации, само и само да отстояват не друго, а карьеристичните си попълзнове-ния и интереси?

В свое писмо от САЩ от 15 март, в отговор на моето съболезнование по повод смъртта на съпругата му, той споделя:

“Получих писмото ви от 28 февруари 1994 г., с което ми изказвате съболезнования от вашето семейство и всички приятели от Демократическия форум. Благодаря на всички от сърце. Загубата е много голяма, но такава е била Божията воля.

Трябва да намеря сили и аз имам тия сили да преодолеем скръбта и продължа дейността ми за спасение на България от комунизма. Борбата не е завършена. С общи усилия ние ще извоюваме победата, за която се борим цял живот.”

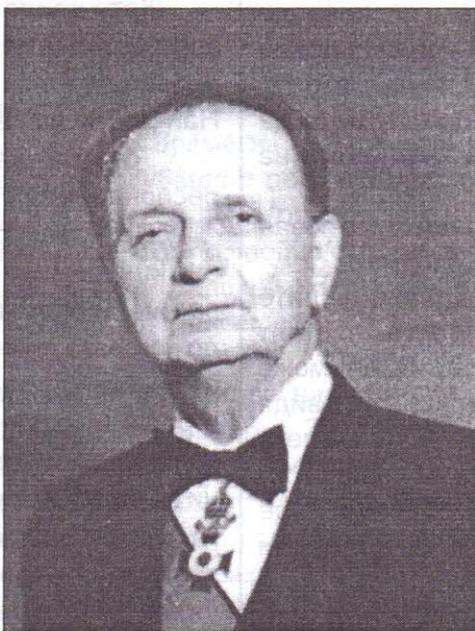
В мое писмо от 12 септември 1997 г. аз му пиша:

“Приятно ми е по д-р Недев от Шумен да споделя, че от него узнах един важен момент

от вашия живот. От д-р Недев, с когото имаме творчески контакти по краеведските ни проучвания на миналото на Трявна разбирам, че **първата ви съпруга Бисерка Салвалиева произхожда от тревненския род на поп Йончо.** Самият д-р Недев е от този род и той подробно ще ви запознае с делото на този именит тревненски възрожденец, човек с всестранны интереси и заслуги за тревненската възрожденска култура.

За мен това събитие и за тревненската обществено-ност ме изпълва с особена гордост и доволство, че вие имате връзка с този забележителен град. През 1991 г. вие бяхте в Трявна за часове, в подкрепа на предизборната ни кампания. Не знам дали усетихте неговия възрожденски дух и онази особена атмосфера, богата духовна култура и наследство от тревненското минало, изключителната тревненска школа за резбарско, зографско изкуство и художествени занаяти...”

По-нататък в писмото си споделям: “Последната ми среща с вас беше в Пловдив през юни т.г. на конференция на БДФ и всички бяхме изумени от напрегнатата публична програма, която изпълнихте само за един ден, с няколко делови срещи и публични събрания. Вие демонстрирахте изключителна деловитост, мъдрост, бодрост, дух на вашата възраст. Тези ваши прояви недвусмислено чистеха и без това кристално чистото лице на нашето поколение, обвързано с историческата роля на българските национални легиони. За тях българските комунисти десетилетия се мъчеха да мърсят и хулят. Затова, когато преди



няколко дни по повод 9 септември 1944 г. председателят на антифашисткия съюз Велко Вълканов по програма "Хоризонт" сипеше хули, клевети и гнусни закани по ваш адрес и българските национални легиони, сякаш се извърши една публична демонстрация на едно политическо мъниче, изпълнено със злоба, ненавист и омраза. Демонстрация пред едно поколение, отдало всичко от себе си в името на светите си национални и социални идеали! Колко жалък е този антифашистки съюз, ако не бяха тези химери за фашизъм и фашисти в България. Как тогава биха се оправдали тези изумителни грижи, средства, тези пословични привилегии, с които бяха обграждани половин век българските антифашисти. И не само те, ами и техните синове, внуци и правнуци, за да бъдат и днес най-заможните и властни хора на нашето време..."

В отговор на това мое писмо д-р Иван Дочев от 19 септември 1997 г. споделя:

"Радвам се да чуя, че в Трявна нашите идейни приятели начело с вас достойно стоят на своя пост. За мен е голямо щастие, ако може в най-скоро време да дойда в Трявна и се видя с вас всички, най-вече с вас лично и вашето семейство. Нарочни почитания на вашата съпруга. Помня хубавия подарък, който ми даде да занеса в Америка, като бях в Трявна преди 5-6 години.

Нападките против мен и нас, които продължават от т.нар. антифашисти, всъщност зловни и злостни комунисти, не ни засягат и

няма да ни спрат в нашия поход напред за спасението на Родината. Вярвам, продължавам да обикалям страната и да правя събрания с голям успех. Сега отивам в Русе (21-22 септември), по който случай комунистическата "Дума" писа против мен. Питаха ме граждани, какво ще кажете за нападките срещу вас от комунистическа страна. Отговорих: **Това е комплимент за мен. То показва, че комунистите се страхуват от мен и идеите, които аз представлявам. Това показва, че ние сме на прав път и че победата е на наша страна.**

Като дойда в Трявна, ще ми е драго да се запозная с потеклото на моята съпруга. Поздравявам ви за дейността, която развивате. Най-добри пожелания за успех...

Това са кратки извлечения от моята кореспонденция с д-р Дочев.

Познавам още редица наши приятели и съмишленици и не само съмишленици, които са имали рядката възможност да се докоснат до неговата личност от времето, когато са били в най-жизнената своя възраст, когато д-р Дочев и редица като него носеха с огън и плам факела на легионерското дело и будеха народа ни за свят и борба... Колкото и злостни да са гнусните нападки и изкривяване на истината за неговия живот и делото ни, **той остава неувязвим! Един светъл образ в най-новата история на страната ни.**

Костадин Семерджиев

За образованието и възпитанието

Из "Моят завет" (книга, издадена след смъртта на д-р Иван Дочев по негово поръчение приживе)

Не може да има стабилна нация с международен престиж, ако няма достойни нейни граждани, които да крепят нейната стабилност и престиж.

Нацията не е някакво отвлечено понятие – нацията това сме ние, българите.

Макар пет столетия под турско робство, ние не се загубихме, оцеляхме, преживяхме и останахме българи, запазили своя национален произход. Това не е случайност, това е съзнанието, че сме българи, което не ни напусна, не увяхна през всичките пет века.

Познаваме нашата история, **така че няма нужда да я описвам тук.** Познаваме и знаем как се образоваха и възпитаваха позрастващите поколения през време на робство,

покрито и с риск за преподавателите, тогавашните учители, родолюбци, които наричахме, такава беше титлата им – “гаскалите”. Познаваме килийните училища, гдето бе “запален” първият пламък на нашето Възраждане, крепен като “свещен огън”. Почти всички наши борци, известни от борбата за освобождение, са били първоначално гаскали. Те са запалили пламъка, който техните наследници не оставиха да угасне.

Говорим за опазването и стабилизирането на нацията и трябва да признаем, че главната роля за подготвяне на утрешните граждани има да изиграят учителите, професорите и всички, които са ангажирани в ролята на преподаватели.

Ние се гордеем и величаем нашите деди, които със своята храброст и дадените жертви за запазване на държавата, на Родината, през време на войните укрепиха и нацията ни. Те преди това бяха минали през нашите училища, гдето достойни учители и патриоти ги подготвиха и създадоха достойни български граждани.

Училищата, всички образователни и възпитателни институти са най-важните, които решават какви ще бъдат утрешните наши граждани и оттам – каква ще стане и каква ще бъде нашата държава. Доколко солидна и престижна ще бъде нашата нация, българската нация, днес и утре.

И това беше валидно не само по време на робството или първите години след Освобождението, но то беше и съществуваше и по време на моето следване в българските училища. Колко много има и може да се каже, и трябва да се каже, на подрастващите утрешни граждани, ако искаме да имаме достойни граждани – патриоти и родолюбци. И понеже тогава, по-рано и по мое време, такава беше образованието и възпитанието в учебните институти, въпреки опитите, идеите на Карл Маркс и комунизма не можеха и не намериха почва да виреят.

Резултатите от обучението в днешните наши училища е под всякаква критика. Цитирам какво писаха вестниците от 5 април 2005 г.: “Всеки шести ученик няма елементарни знания да чете и да разбира прочетеното.”

Ние говорим, че хората трябва да имат морален живот и да се отнасят един към друг хуманно. Къде са училищата, предметите, които подготвят бъдещите граждани да бъдат такива? От промяната вече минаха 15 и повече години. Къде е вероучението в предметите на образованието? Комунистите, щом взеха властта, въведоха предмет “ленинизъм-атеизъм”. Имаше даже катедра в университета по същия предмет.

Писах, че нашите учители трябва да бъдат възрожденци и всеотдайно да се отдадат на мисията си – учителстването е мисия, както нашите учители от времето на Възраждането, преди Освобождението – нашите гаскали. Помисли ли държавата и направи ли тя за учителите това, което трябваше да направи, за да им осигури прилично съществуване, преди да иска жертви? Не! Не може да имаме успех, ако не решим тия проблеми. Училището ни да стане възрожденско. То беше такава след Освобождението и допреди комунизма, до 9 септември 1944 г. Затова, когато се направиха и започнаха конкретни акции да се насажда комунизмът в България – 1930 г. и след това, опитите срещаха неочаквана за Москва естествена реакция, съпротива. Българската младеж, преминала през училищата или още в тях, беше национално възпитана и познаваше опасностите. Комунистите тогава не можеха да постигнат успехи, защото самата младеж се организира срещу тях. Тогава се създаде и разви организацията на Националните легиони, на която бях водач. За дейността на организацията съм писал. **Поставя се въпросът – какво трябва да бъде образованието и възпитанието на подрастващите поколения, за да се запази нацията и държавата? Комунистите имаха инструкциите от съветска Русия и когато те със силата на червената армия, окупираха България на 9 септември 1944 г., бяха готови**

да въведат образователна и възпитателна система, която да крепи тяхната партия и партийна гържава, каквато те създадоха веднага след завземането на властта, всичко се промени. Направиха се веднага нови учебници. Старите по заповед бяха изгорени.

Какъв беше Букварът, първата книга, която, като встъпваха в училище, първолаците получаваха, за да изучават азбуката?

Какви бяха тези буквари? Още от седемгодишна възраст децата бяха подложени на комунистическа пропаганда. Букварът, по който децата учеха буквите, още от показване на първата буква "А" започваше с комунистическа пропаганда. "А" се свързваше с името на Ангелс (Енгелс) – сътрудника на Карл Маркс, и се обясняваше неговата история и дейност. При буквата "Л" се говореше за Ленин, при "К" за комунистическата партия, при "С" за Сталин и така за всяка буква. От там, от първи клас, децата бяха възпитавани в комунизъм.

Веднага бяха създадени ученически организации, в които всеки беше длъжен да членува и които бяха партийната школа за подготвянето на кадри.

В първи и втори клас децата бяха в организацията на "чавгарчетата" – поверени в ръцете на подготвени партийни учители. След това децата влизаха в организацията на "пионерчетата". В гимназията учениците бяха в организацията на "комсомолците", а студентите – в организацията на "ремсистите". Всички организации бяха здраво и строго контролирани от комунистическата партия. Те имаха специални часове по комунистическа пропаганда. И още оттам, от децата, се въведе в България известната изработена от специалисти – комунисти от Русия, система за образование и възпитание с името, скрито от публиката: "Промиване на мозъците".

Тази система на възпитание беше много коварна.

Всеки един днешен български гражданин, който е по-възрастен от 30 години, волюневолю е минал през тая система като ученик, студент или гражданин в живота. Лично можах да установя това психологическо състояние, когато с други емигранти от Националния фронт от Америка дойдохме в България за изборите през 1991 г. – първите така наречени свободни избори.

За да се отървем от комунизма, от насаденото влияние (по приетите принципи на демокрацията не можем да забраним съществуването на комунистическа партия), за да се отървем от нейното влияние, ние трябва да пречистим гържавното управление по всички стъпала – от правителството в София до кметството в най-малката селска община – от комунистически номенклатурчици и комунисти управници. Това не е направено, нито са предприети мерки да се направи и след втория провал на комунистите – правителството на Виденов. Никаква промяна. Не само това, но вече има много хора от политическите ръководители в страната, които са на мнение и проповядват, че вече е безсмислено, даже смешно, да се говори за комунистическа опасност – днешните лидери на БСП (за нас комунистическата партия) вече са променени, реформирани. Всъщност това не е така. Комунистите са навсякъде в гържавното и общинското управление и опасността е налице.

Истинската промяна ще започне, когато подготвим и имаме учители, които да поемат образованието. Резултатът на забавянето ще бъде много лош – искам да кажа неблагоприятен, но казах истината. И още по-лошото е, че и сега още не се мисли за това как да се започне...

Мислех, че няма да има нужда да включа и този въпрос, но щом говорим за граждани с национални разбираня, не можем да отменим въпроса за влиянието на паметниците в страната и имената на селищата, за което ще ни запитат тия, които учим,

да станат и бъдат пазители на нацията ни от всякакви влияния, на първо място външни. И се поставя въпросът как още може да се търпят паметници, величаещи поробителите на България, и особено такива, които се стремяха да ни обезличат като независима нация. Какво ще отговорим на децата (учениците), като ги заведем в Борисовата градина в София и ни запитат какъв е този паметник на “съветската армия”, гдето начело на фигурата на върха стои съветски комисар – какво символизира тя? Същото се отнася и за паметника “Альоша” на тепетата в Пловдив и за всички други паметници от този род.

Същото се отнася и за паметници на Георги Димитров и други комунистически величия в България. Не е ли Георги Димитров също диктатор, който заля България с кръв и я осея с концентрационни лагери, както Хитлер в Германия. Има ли някъде в Германия построен паметник на Хитлер? Не! Защо има в България на Георги Димитров?

Не искам много подробно да се впускам в разглеждането на този въпрос, но моето категорично мнение е, че такива паметници, имена на градове (нали бяха кръстили Варна на Сталин, добре че навреме това се промени) нямат място в България! И както правителството на Иван Костов намери сили и кураж да събори мавзолея на Георги Димитров в центъра на София, така трябва да се освободи България от подобни паметници, имена на градове и прочие, за да не допусне да се упражнява външно влияние върху възпитанието на нашата младеж, което може да се използва за чужда пропаганда в страната.

Споменах за отпечатъка, оставен от комунистическата система, за “промиването на мозъците”, система, през която са минали всички граждани на България в миналото, всички, които живеят и днес в България и са по-възрастни от 30 години. Обяснимо е защо някои въпроси не се решават или се решават половинчато – влиянието. Крайно време е с това да се свърши и да тръгнем напред без чужди влияния. Само и единствено за доброто на народа и България!

Гости на
"Борба"

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН СЪЮЗ

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН СЪЮЗ ПРОВЕДЕ “ВЪЗПОМЕНАТЕЛНИ ДНИ ЗА ВЛАДО ЧЕРНОЗЕМСКИ” 2008



Приключиха първите “Възпоменателни дни за Владо Черноземски” в Пазарджик. В рамките на 10 дни активистите на БНС/ГВАРДИЯ организираха различни прояви, сред които раздаване на листовки, разлепване на информационни табла в училищата, мултимедийна лекция и екскурзия до родното място на героя.

На 14-ти октомври активисти на БНС-Пазарджик се срещнаха с кмета на община Пазарджик, от когото поискаха една бъдеща улица в града да носи името на Владо Черноземски. Също така се направи предложение да бъде поставена паметна плоча на героя и той да бъде обявен за

почетен гражданин на град Пазарджик. Заедно с това, националистите от БНС/ГВАРДИЯ дадоха интервюта за няколко вестника, електронни медии, телевизии и радиостанции, с което основната цел се изпълни, а именно – да се наруши мълчанието в публичното пространство и да се напомни за подвига на Владо Черноземски и неговата личност.

“С всичко, което направихме, се надяваме, че положихме едно добро начало на инициатива, която в бъдеще ще се превърне в традиция. Благодарим на всички, които по един или друг начин помогнаха за провеждането на възпоменателните дни!” – се казва в официалната страница на съюза – www.bgns.net.



“Възпоменателните дни приключиха, но действията ни в памет на Владо Черноземски продължават. Софийската организация на БНС е поела инициатива да постави паметна плоча на къщата, където е живял героят. За наше изумление, обаче, желанието ни беше посрещнато с неразбиране от сегашните собственици на имота.” – сподели Аен Кръстев, водач на БНС/ГВАРДИЯ за област Пазарджик.

БНС получи категоричен отказ и от страна на наемателите на “Хаджидрагановите къщи”, които дори не знаеха кой е Владо Черноземски.

“Въпреки затрудненията, ще продължим усилията си докато не получим съгласие да поставим плоча, защото това е най-малкото, което можем да направим като признателни потомци”, допълни Боян Расате – водач на БНС/ГВАРДИЯ.

In memoriam

Открити паметни плочи

В София, на ул. “Милин камък” в кв. “Лозенец”, бе открита паметна плоча на стената на къщата, в която е живял г-р архонт Димитър (Джеймс) Велков, почетен председател на БНФ, Инк.

Той ни напусна завинаги на 24 май 2008 г. Гробът му е в Испания, в един от градовете, които той построи на Канарските острови.

За него нашата съмишленичка г-жа С. Константинова разказва като за човека, който е “сеел по пътя си добро”.

“Толкова мъка има по тоя свят, Боже!” Това са гумите на Моканина от разказа на Йордан Йовков, но питам се дали наистина ще има мъка, когато всеки един от нас мисли да прави само добри неща – като човекът, който сееше по пътя си добро!? Това е мой! Велик Българин! Архонт! Джеймс Велков, Димитър Петков Велков, или както всички го наричаха Митко. Джеймс Д. Велков искаше да събере християни и католици в едно верую и една религия, затова стана първият български архонт след 800 години отсъствие на тази митла от българската църква. Искане да има само усмихнати хора в любимата си страна – България, страната, която го прокуди на двадесет и петгодишна възраст и през минните полета трябваше да стигне до Кобо де Орнос и да замине към Бразилия, Америка. Да преоткрие тази страна на невероятните възможности; да започне какви ли не видове

бизнес и да може да печели и губи – да продаде цял вагон цигулки, приличащи на страдивариус, и да загуби цял вагон яйца, приличащи на запъртък! Ето това е той! Човекът с голямо сърце и пълна душа, който може да поеме хиляди болки и да помогне на хиляди хора! Какво му трябва на човек? Едно приятелство добро, едно разбиране, една голяма душа, която да се раздава и да може да прави цял живот само добро! Това е просто животът на един човек, който с достойнство отнесе със себе си на 24 май силата на възрожденския дух, защото сега няма възрожденци, защото сега всичко е есен, листата падат и няма герои, дори звездите от небосклона са толкова много, че не могат да заменят достойните жертви за доблест и чест!!!



Откритата паметна плоча е на човека, който сееше добро!

На 25 октомври 2008 г. бе открита и мемориална плоча във фойето на бившата Втора софийска мъжка гимназия, сега 22-ро училище. При откриването слово произнесе председателят на инициативния комитет за построяване на мемориала г-р Николай Илиев, в което казва:

“Днес сме се събрали на това скромно тържество, за да почетем чрез откриването на тази мемориална плоча паметта на загиналите през 1947 и 1953 г. наши съученици, възпитаници на Втора софийска мъжка гимназия, в борбата против комунизма.

Първите двама: Петър Пейчев и Борислав Йорданов, като ръководители на нелегалната организация “Българско съпротивително движение”, бяха осъдени на смърт през 1953 г. и разстреляни. А останалите четирима: Богдан Величков, Бойчо Балтов, Михаил Бояджиев и Пейчо Апостолов, като членове на въоръжена нелегална група при опит да преминат турската граница, чрез предателство, след жестока престрелка, са избити на самата граница.”

Създаването на тази мемориална плоча е дело на инициативен комитет, повечето от членовете на който са съученици, съратници и приятели на загиналите: г-р Николай Илиев – председател-касиер, Антон Герджиков – секретар, Васил Гоцев, Александър Дърводелски, Христо Кънчев, Тодор Анастасов, отец Георги Спасов, Митко Антонов, Анна Маждракова – членове.

Слова произнесоха и: отец Георги Спасов, Вили Лилков – съветник в столичната община, г-н Велинов от организацията “Горяни”, г-н Тодор Апостолов разказа спомен от



процеса на Петър Пейчев. Тържеството се ръководеше от възпитаника на бившата Втора мъжка гимназия г-н Васил Гоцев.

На всички присъстващи около 35-40 души бе раздадена безплатно книгата на г-р Илиев "Нашата борба против болшеvizма" и публикацията на страниците на сп. "Борба" от 1986 г. за убитите Богдан Величков и Бойчо Балтов.

Председателят на Българския национален фронт, Инк. (БНФ, Инк.), инж. Александър Дърводелски също е възпитаник на гимназията.

Списание "Борба" е печатен орган на БНФ, Инк.

ПАНИХИДА

По инициатива на Българския национален фронт, Инк., и черквата "Св. Георги" в Бъфало бе отслужена панихидата за жертвите на комунизма след 9 септември 1944 г. в България.

На тържеството присъстваха около сто души от Бъфало, Канада, и други близки места.

След службата и обедата председателят на клона на БНФ в Бъфало г-н Миро Гергов произнесе патриотично слово, в което припомни за жестоките убийства, извършени в България по нареждане на комунистическа Москва. Завършвайки, той призова всички емигранти да си спомнят за тях и да не забравят великата им саможертва пред олтара на Отечеството.

След завършека на тържеството г-н Гергов отиде в Ниагара фолс – Канада, и положи венци пред паметника на жертвите на комунизма, издигнат с помощта на БНФ.



Г-н Гергов полага венци пред паметника

Важно съобщение

Издаването на "Борба" се финансира единствено от помощи на читателите си. То не получава субсидии и помощи от партийни и държавни каси, затова е независимо в писанията си и отразява истината такава, каквато е. Предвид високите цени на хартията и печата подпомагането му се явява от изключителна важност. За помощи молим да се използват следните адреси:

В щатски долари: BNF, Inc. "Borba", Alex Darvodelsky, 708 Florengе, Park Ridge, IL 60068, USA, Chicago

В левове: България, 4470 Белово, 21 "Алабак" – "Борба" – Гошко Петров Спасов,

или:

Bulgaria – Sofia Unicredit Bulbank, Bul. "Stamboliiski" 143

SWIFT code: UNCRBGSF, IBAN – BG 78 UNCR 96604236903113 ERU

IBAN – BG 18 UNCR 96604136903110 USD

"Borba" – Goshko Petrov Spasov, Bulgaria, 4470 Belovo, 21 Alabak Str.

БОРБА

когато иници на публикуване на българския народ. (Всички представителни стаботи на крака Продължителни ура да живе и щастливи рѣководители. Слѣдство направи едновременно и публикация)

Да представителни!

Отъ акламацията която Великото та рочно Обрание изиде, се вижда, че Гергово Високоство, Фердинандъ Кобургъ при лажанъ сега е приетъ да Князь на Българския престои. (Всички представителни стаботи на крака и съ продължителни ура и викоуе: Да живеятъ!)

Председателъ: А. Миловъ. (Слѣдъ като дѣлва прѣдседателството илесто, гласи)

Даванъ на 5 минуть отиданъ.

Слѣдъ разпусанъ.

Председателъ: (Гласи) Заблуданото се открива на ново.

Да представителни!

Слѣдъ издиранието на Гергово Царско Високоство, дѣлвни рѣдъ с поддржанъ. Видира се, че да да илани заблудане трѣба да се оажва отговоръ отъ Гергово Царско Високоство.

Спордъ правилника, всички дѣлв трѣба да илани заблудане, но пожеме да

сега илани илито пажено на дѣлвни рѣдъ, то писане: жажани Гергово Обрание да илн заблудане която второто пажри дѣлв илн? те ко пажо се пажри отговоръ отъ Гергово Царско Високоство? Гласове жажав. Който не жажав да си дѣлво рѣжана. Гласи не жажав. Второто илн одѣлв кога илн дѣлв слѣдуршето заблудане. (Гласи) Заблуданото се заблудави. (Закривао въ 10^{1/2} часа прѣдъ пажри).

Председателъ: А. Миловъ

Д. Миловъ

Подпредседателъ: З. Бондровъ

Н. Пажри

А. Миловъ

Секретари

М. Пажри

Мр. Слѣдуршето

Др. Пажри



БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ



Камбанен звън

Готови са камбаните за звън,
съдбите ни за топъл благослов,
но с този летаргичен сън
приспахме разпиляната любов.

В очакване сме тя да се събуди
и подреди през Новата година.
Дано света отново не учудим,
че нямаме за път дори пъртина.

За скок нощта е заредена
и всеки търси нова сила,

с илюзиите му е студено
и завистта го е обвила.

Очаква звук да се отрони
и Родното – да го захрани,
омразата си да прогони
със звън на радост от камбани,
с надежда силно лековита
за оцеляване с Любов.

**Годината ни да е сита,
изпълнена със благослов!**

В. Златкова

**Въра
Сила
Суверенитетъ**